

Библиотека
Прозна пушовања

Наслов оригинала
Maria Kling
Freddy und Flo gruseln sich vor nix!

Copyright text and illustrations
© 2021 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
First published in Germany
All rights reserved

© 2023, за српски језик Одисеја

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Објављивање ове књиге помогао је програм „Креативна Европа” Европске уније

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Марија Клинг

ФРЕДИ и ФЛО
не знају за СТРАХ

Илустровала
Астрид Хен

Превела с немачког
Споменка Крајчевић

Одисеја
Београд, 2023.

ФРЕДИ

је већ сувише велики да би веровао у утваре.

ОЛО

је углавном изнервирана, а посебно је нервира татина пријатељица Улрике.

УЛРИКЕ и ТАТА

су заљубљени.

ПОЛИ

Најбољи пријатељи су јој десетак мишева и Чупавко, четка с дугом дршком.

ДОКТОР МОРТИС

воли смуги од црвених поморани, али не у коси.

ВАЛТЕР ШАКАЛЕР

је управник зграде. Алергичан је на ниске кирије.

ГОСПОЂА ВАРИЋ

може гласније
да завија од
ватрогасне сирене.

КОМУНА ХИГИЈЕНА

повезана је
првенствено
спремањем
и чишћењем.

РУДИ

не говори много.
Изговара заправо
само једну реч.

**РОЗМАРИ
ЦВЕТИНГЕР**

је изузетно лепа,
и споља и изнутра.

ВОЛО АЛАКИНГЕР

има кратак фитиљ,
посебно кад се
појави поштар.

♥ I WAS HERE

САДРЖАЈ

Пролог / 9

Прво поглавље: Фреди се усељава / 11

Друго поглавље: Фло је лоше воље / 14

Треће поглавље: Фреди машта о зомбијима / 17

Четврто поглавље: Попи промашује спрат / 22

Пето поглавље: Фреди је у чуду / 28

Шесто поглавље: Фреди уме с људима / 35

Седмо поглавље: Розмари слабо капира / 42

Осмо поглавље: Фреди постаје пчелар / 46

Девето поглавље: Попи има посла / 52

Десето поглавље: Фреди се смрзао од страха / 55

Једанаесто поглавље: Попи сазива састанак у крипти / 62

Дванаесто поглавље: Ништа не може да уплаши Фредија / 73

Тринаесто поглавље: Фло не верује у духове и утваре / 76

Четрнаесто поглавље: Фредија уходе / 80

Петнаесто поглавље: Фло мора да бебиситује / 87

Шеснаесто поглавље: Попи у потрази

за новим враџбинама / 95

Седамнаесто поглавље:

Фреди спасава вештицу / 102

Осамнаесто поглавље:

Вигору Мортису се закрвавио поглед / 109

Деветнаесто поглавље:

Волфу Длакингеру се накострешила свака длака / 114

Двадесето поглавље:

Фреди се презнојава у ковчегу / 118

Двадесет прво поглавље: Фло хоће да се виђа

с нормалним људима / 128

Двадесет друго поглавље:

~~Госпођа Варин~~ Ута иде на излет / 131

Двадесет треће поглавље:

Фреди учествује у хорору код Шакалера / 135

Двадесет четврто поглавље:

Фреди не капира шта се дешава / 144

Двадесет пето поглавље:

Удрикина провала / 151

Двадесет шесто поглавље:

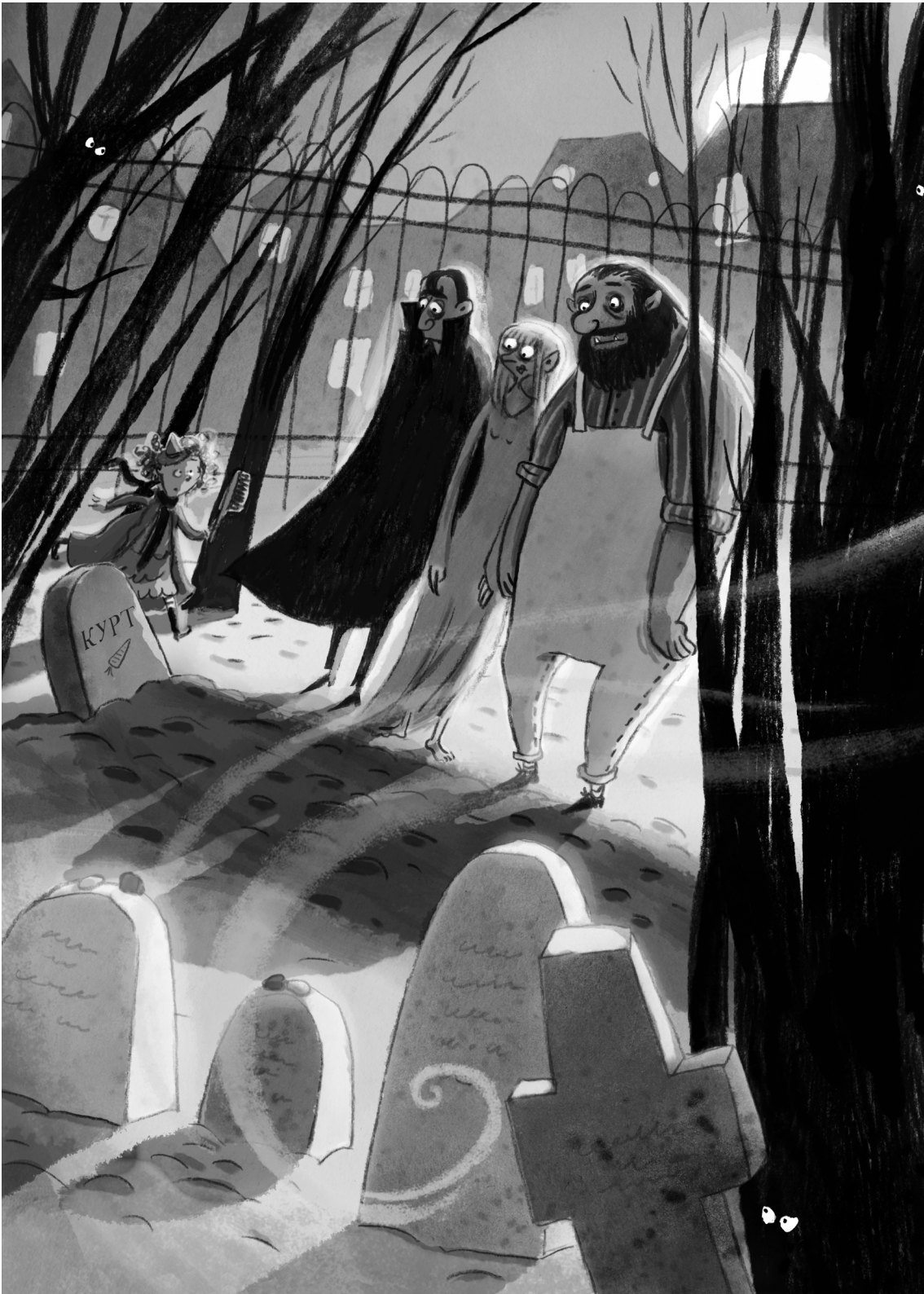
Фредију нису све птице на броју / 156

Двадесет седмо поглавље:

Фло прискаче у помоћ / 163

Двадесет осмо поглавље:

Фреди има разлога за славље / 169

ПРОЛОГ

Ветар је дувао кроз чворновате гране које је зима растресла и оголела. Грбови на старом Кројцбершком гробљу светлили су на бледој месечини. Надгробни споменици били су искривљени као малобројни крњеци у безубим устима.

Из велике и већ прилично старе куће са становима за издавање надомак гробља изашла је малена девојчица. Брзо и нечујно провукла се између гробова и придружила трима тамним приликама које су стајале поред необично дугачког гроба.

„Е вала ће ми недостаје”, промумлао је крупни мушкарац широких рамена.

„Свима ће нам недостајати”, рекао је дугајлија. Био је у дугачком, црном мантилу чију су крајеви злокобно лепршали на ветру.

„Лака ти црна земља, Курте!”, рекла је девојчица.

Висока, витка жена у белој свиленој хаљини започела је веома лепу тужбалицу. Остали су јој се придружили. Високи женски гласови и дубоки мушки измешали су се у прилично застрашујућу дреку.

Једно за другим, полагали су на гроб оно чиме су се опраштали од Курта: букетић ђурђевка, поморанџу црвену као крв, шрафцигер, сасушеног гуштера.

Изненада је из растресите земље на суседном гробу изронила кошчата, сива рука. Ожалошћени су се стисли једни уз друге. Иза руке указала се глава нагризена зубом времена.

„Руди, човече!”, фркнуо је крупни мушкарац. „Пресеко се, бре, од стра’а.”

„Расположење је скроз упропашћено”, кукала је готово прозирна прилика која се приближавала лебдећи над гробљем. „Нисам овако замишљала Куртову сахрану. Јад и беда!”

„Беда, беда!”, запијукало је неколико гласића иза надгробног споменика.

„И шта ће сад бити с нама?”, упитала је девојчица.

Беспомоћно су гледали једни у друге.

Прво поглавље

ФРЕДИ СЕ УСЕЉАВА

По блештавом сунцу бели комби скренуо је у Јитербогер-штрасе. Позади је седео Фреди Фајронт, радознали дечак с риђом тршавом косом, сунчаним пегاما и живахним плавим очима. Фреди је бубњао ногама по наслону седишта испред себе. Убрзо ће стићи у нови стан.

„Престани већ једном!”, продрала се Фло.

„С чим да престанем?”, питао је Фреди.

„Са свим!”, одвратила је Фло и показала на Фредија, од главе до пете.

Фредијева сестра, старија од њега, звала се заправо Флорентина, мада само онда кад је тата био надрндан на њу. Имала је дванаест година и није деловала нимало узбуђена. Пре би се рекло да је била изнервирана.

„Нећу да се селим”, дурила се, као много пута последњих недеља. „Мрзим нови стан. То је смрдљиви стан.”

„Ала је ово дете лајаво!”, рекао је тата својој новој пријатељици Улрике. „Пљуни ме ако знам на кога је таква.”

„Ниси ни видела какав је стан”, рекао је Фреди. За разлику од сестре, он се радовао авантурама које га тамо чекају.

Истина, и Фреди би више волео да је остао с мамом и татом у стану у Кројцбергштрасе, али су њихове сталне свађе постале баш гадне. Онда је мама упознала Клауса а тата Улрике. Па су се сви орасположили. Добро, не баш сви.

„Не морам да га видим да бих га мрзела”, просиктала је Фло. Није била само против селидбе, није волела ни Улрике.

Фреди јесте. Мада би пре одгризао језик него што би то признао сестри. Улрике је била освежавајућа као свежа изворска вода по врелом летњем дану. Бар за тату.

Кола су се најзад зауставила пред бројем 13.

„Па ето – то је то!”, рекао је тата.

Фреди се освртао на све стране. У овој чудној улици изгледа да је постојала само једна радња. На огромним плакатима било је написано великим словима: *Таблице за возила. За два минуша! За минуш! Ево сџижеше! Јефшино! Скоро цабе! Цабе!*

Татини другари из бенда су већ стигли; натоварени тешким кутијама, умарширали су у велику кућу са становима за издавање.

„Је л’ могу да идем да видим?”, узвикнуо је Фреди. „И да изаберем своју собу? Фло, хоћеш са мном?”

Његовој сестри као да није падало на памет да изађе из кола. Прекрстила је руке на грудима и пиљила у џеп са ресама при дну своје дуксерице с капуљачом. Дуга смеђа коса допола је покривала њено бледо лице. Чинило се као да намерава да остане да седи у колима све док тата не схвати колико је глупа била та идеја о селидби.

„На ком смо спрату?”, питао је Фреди.

„На трећем”, рекао је тата.

За Фредија је то био пуцањ за старт. Откопчао је појас и излетео из кола.

Кућа је изгледала као да губи битку са зеленим лиснатим чудовиштем. Само је у приземљу, између силних грана извиривала продавница таблица за возила, у овој улици очигледно незаобилазна.

Фреди је зачуђено гледао у многобројне и сасвим различите балконе. Неки су били огромни, неки малени, на једном је била кошница, на другом се на конопцу сушило биље.

Овде је сасвим сигурно било свакаквих тајни за откривање. Можда се у подруму скривала још непозната врста бубе мокрице или су у дворишту биле покопане кости диносауруса. Или је можда њихов нови комшија био капетан пирата који је изгубио памћење. Фреди и Фло би могли да му помогну да га поврати, а он би их онда повео са собом на усамљено острво на ком је сакрио благо. Тако би дошли до силних кофера пуних златника па би могли да купују играчке и слаткише колико им је воља.

Док му је срце лупало, Фреди је јурнуо у мрачан ходник зграде где се скоро сударио с крупним и снажним мушкарцем. Није се могло разазнати где се завршава његова тамнобраон брада а где почиње чупава коса исте боје.

Не обраћајући пажњу на Фредија, човек је за собом залупио дрвена врата пуна огреботина. Онда се ходником одгегао до продавнице таблица за возила у којој је ћутке нестао.

Фреди је стајао као окамењен. Тако чудног типа до сада није видео. Као да је био покривен крзном. Најзад је слегао раменима и кренуо уз степенице.

Друго поглавље

ФЛО ЈЕ ЛОШЕ ВОЉЕ

Фло је гледала кроз прозор кола. То је била та глупа улица у којој је била та глупа зграда с тим глупим станом.

Тата се, осмехујући се, окренуо ка њој. „Како би било, велика моја, да прво мало погледамо нови стан па да се онда вратимо?”

„Па, може...” Фло је дубоко уздахнула. Онда је полако, као у успореном филму, расплела руке и откопчала појас.

Бесно је погледала у Улрике. Она је крива за цео овај циркус са селидбом. Фло уопште није капирала шта се то тати свиђа на Улрике. За њу је Улрике била подједнако безвезна као и мамин пријатељ Клаус.

Изненада је неко залупао на прозор поред Фло, крај самог њеног уха.

Фло се уплашила и поскочила толико да је лупила главом о кров кола. „Будало матора!”, викнула је трљајући се по болном месту. Као да је изникао из земље, крај комбија је стајао неки чудан седокоси створ. Његово мало лице са шиљатим носем било је издужено и личило на њушку а очи су му биле жућкасте.

„Добар дан, господине Шакалер, добар дан!”, казао је тата излазећи из кола. „Лепо што сте дошли само због нас.”

И Улрике се извукла из комбија. Пошто је своју необуздану коврџаву косу боје кестена прикупила у пунђу, руковала се с придошлицом.

Фло је стала поред оца и намргођено шетала погледом од једног до другог.

„То је господин Шакалер, управник наше зграде”, објаснио је тата.

Господин Шакалер је мрдноу носем.

Фло је закључила да човек заиста личи на грабљивца с којим га је повезивало презиме.

„Само сам хтео да проверим да ли је све у реду”, рекао је управник зграде.

„Баш лепо од вас”, одвратио је тата. „Као што видите – тече кô по лоју.”

„Фино, фино.” Господин Шакалер је протрљао своје мале смежуране руке. „Надам се да ће вам се овде допасти. И неће уопште бити проблем да у стану свирате бубњеве. Позовите слободно и остатак бенда па ту пробајте. А ако буде при-медби, јавите ми. Помоћи ћу колико могу.”

Какав љигавац! У Фло се јавио неки непријатан осећај који није био изазван само тиме што није хтела да се пресели.

„Могли бисмо можда да још попричамо о року уговора о закупу стана”, убацила је Улрике. „Рекли сте да је посреди само нацрт.”

„Да, да”, одвратио је господин Шакалер. „Ви засад потпишите, па ћемо га касније мењати.”

„Супер!”, обрадовао се тата. „Пуно вам хвала.”

„Или да одмах променимо оно што треба”, предложила је Улрике.

„Може, може”, промрмљао је господин Шакалер, окренувши се.

Фло је гледала за управником зграде док се хитро враћао ка свом сивом аутомобилу. Што се ње тиче, не би јој сметало да се убрзо поново преселе. И то најбоље – без Улрике.